

V Praze dne 9. 3. 2018 Fakulta Architektury ČVUT, Ústav navrhování II.
Posudek vedoucího školního atelieru
Bakalářská práce – Lucie Petrášová

Úvod: Lucie se u nás ve školním atelieru učila už několik semestrů, a proto při hodnocení její práce není možné úplně vynechat hodnocení jejího osobního přístupu a pracovního nasazení. Lucie zatím pracuje se střídavými úspěchy. Nutno ale říct, že její amplituda se pohybuje od naprosto vynikajících výsledků po ty, které lze hodnotit jako celkem dobré. Její vývoj je aktivním intenzivním hledáním a růstem.

Urbanistické řešení: Na výsledné hmotě projektu, na jejím osazení do terénu a nových vztazích, které vytváří, je vidět Luciino velmi pečlivé hledání „co je kácovský dům?“ a „jak v Kácově můžeme stávající městskou strukturu doplnit a rozvinout?“ Myslím, že se to Lucii podařilo výborně. Její hmoty úspěšně, kultivovaně a přirozeně uzavírají náměstí – dávají mu jeho čtvrtou chybějící frontu. Méně kompaktně, ale také velmi promyšleně komponují prostor spodní ulice V Podskalí. Prostory jsou jemně a logicky členěny na veřejné a poloveřejné. Mezi oběma stavbami – knihovnou a restaurací – vzniká nová veřejná pěší ulička, jakési městské schodiště, dále dvě zahrady přístupné z obou objektů a potřebné parkování. Vše v dobré míře. V tomto ohledu by případná realizace časem krásně zestárla a stala se opravdu integrovanou součástí Kácova, aniž by ji kdokoliv musel vnímat jako „nový městský zásah“. Jediné, s čím bych polemizoval, je v půdorysu ostrá špice východního konce knihovny. Chápu, že to je výsledkem hledání kontextuálního řešení, ale v této míře mi to připadá už příliš na úkor vnitřního prostoru. Na druhou stranu právě tento moment je ovocem již zmíněného přístupu – tedy tvaru pozemku organicky podřízené jednoduché stavby, která sbírá síly k tomu, aby posílila kácovskou městskou mikrostrukturu.

Vnitřní dispozice stavby: To, co se Lucie rozhodla vyřešit, velmi připomíná reálnou situaci, kdy architekt musí přijmout zodpovědnost za rozhodnutí o míře velkorysosti vnitřního provozu – o tom, čemu dá přednost vzhledem k tomu, že prostoru je v městské rostlé struktuře méně, než kdyby architekt se stejným zadáním pracoval na volném pozemku. Výsledek se zdá lehký, ale je „samozřejmě“ výsledkem těžkého zápasu. Vnitřní dispozici bych nakonec nechtěl nic zásadního vytýkat z hlediska jejího provozu – naopak je tu několik velmi hezkých momentů, drobných radostí – průhledů a propojení, které však zároveň neplytvají užžitnou plochou. Vidím tu jen dva problémy: za prvé, absence závětrí u hlavního vstupu, alespoň malý krytý předprostor – zá dveří bych ideálně považoval až za druhý stupeň vstupu do veřejné stavby. Za druhé, sál nemá žádná okna, což ho vytěsňuje do role „černého“ kinosálu, a navíc vnitřní dvorek relativně hluboký s vysokou jižní stěnou bez oken nebude i díky tomuto sálu bez oken, s výjimkou letních měsíců ve své západní části, dost příjemným prostorem. Z knihovny do zahrady se dá procházet jen v koutě tohoto dvorku u recepce. Chápu, že tím je zajištěna kontrola nad vynášenými a vnášenými knihami mezi čítárnou a zahradou. Umím si ale představit, že tento problém má technické řešení a že dětská část knihovny by se zahradou měla být lépe a silněji propojena.

Stavební část projektu a tektonika návrhu: Volbu konstrukčního systému – železobetonové skořápky celé stavby z pohledového betonu nepovažuji za šťastnou a promyšlenou. Studentům se může zdát, že betonová šrafura se do výkresů snadno „nalije“ a že když vlastně beton díky oceli zvládne tlak, tah i ohyb, je to univerzální řešení na všechno. Beton je ale relativně drahý, velmi problematický z hlediska vnitřní akustiky, má obrovskou tepelnou akumulaci a vodivost, a jakékoliv dodatečné změny instalací v betonových stěnách, což je u veřejné budovy automaticky předpokládaný požadavek, se stávají velmi těžko proveditelné. Řešení detailu okapů, kde hlavním cílem evidentně bylo, aby dům byl „holý“ bez říms, vnímám také jako určitou nedospělost – pro adepta na bakalářský titul snad typickou a přirozenou. V tomto případě tím totiž není dosaženo žádného silného tektonického efektu. Je třeba se dívat kolem sebe, přemýšlet, zaznamenávat a vyvozovat komplexní závěry. Zvolené řešení je jistě možné – považuji ho ale za technicky zbytečně náročné, nedotažené do konkrétních stavebních výrobků a do uvažování ve 3d. V posledku se hlavně domnívám, že se míjí s požadovaným efektem „čisté fasády“. Také co se týče dalšího členění fasád – řešení oken, předložená práce ukazuje dvě varianty – na této nerozhodnosti autorky mám i já coby jeden z vedoucích atelieru svůj podíl. Při řešení fasád se Lucie kontextem stavby, našimi připomínkami a hledáním upřímně trápila, variant bylo mnoho. Myslím, že zde zatím uspokojivé varianty nebylo dosaženo.

Přes výše uvedenou kritiku považuji předložený projekt Lucie Petrášové zvláště vzhledem k jeho velmi dobrým urbanistickým kvalitám a krásnému dispozičnímu řešení za velmi dobrý krok na cestě jejího profesního růstu.

Navrhuji hodnocení známkami B nebo C.

MgA. Jan Světlík – odborný asistent v atelieru Seho – Světlík